

Nr 41.

Av herr **Myrdal**, om utredning angående åtgärder för att bättre trygga vårdbehovet vid kikhosta.

I ett föredrag »Om behovet av sjukhusvård vid pertussis» i Svenska läkaresällskapet den 18 maj 1937, varav referat är tryckt i Sv. Läkaresällskapets förhandlingar, har överläkaren vid epidemisjukhuset i Stockholm, docenten Rolf K. Bergman, ånyo fäst uppmärksamheten på ett trängande socialhygieniskt reformbehov. I sammanfattningen understryker doktor Bergman sin uppfattning:

»1) att kikhosta, som genom sin allvarliga natur och sannolikt stora utbredning är vår f. n. farligaste akuta, specifika smittsjukdom, är förtjänt av att uppmärksammas av hälsovårdsmyndigheterna i samma utsträckning som epidemilagens sjukdomar;

2) att det för sjukdomens effektiva bekämpande fordras tillgång till vårdplatser på sjukhus, avseende

dels ett rätt medicinskt omhändertagande av de vårdbehövande,

dels möjlighet att isolera smittförande;

3) att denna vård och isolering, som är ett samhällsintresse och som framförallt intresserar de ekonomiskt sämst lottade befolkningsgrupperna, inte får bli alltför betungande för individerna och att man därför bör överväga, hur den kan givas inom epidemilagens ram;

4) att det synes rimligt och önskligt, att epidemisjukhusens platsreserv i första hand utnyttjas för vård av akuta infektionssjukdomar, där ett påtagligt och ej tillgodosett vårdbehov finnes, och

5) att vi för en bättre kunskap om kikhostans utbredning och för att planlägga våra åtgärder behöva en fullständigare registrering av sjukdomsfallen än vad hittills skett.»

Dessa slutsatser har doktor Bergman grundat å en undersökning, vari bl. a. ingår en rundfråga till landets samtliga epidemisjukhusläkare.

I den efterföljande diskussionen uttalade professor Lichtenstein bland annat följande:

»Jag kan på varje punkt understryka, vad han sagt, och jag har för min del i tal och skrift sedan 10—15 år tillbaka ständigt framhållit, vilken lucka det är i vårt sjukhusväsende, att patienter med kikhoste- och mässlingspneumonier ofta icke kunna beredas plats på någon vårdanstalt. Vårt i stort sett så förträffliga lasarettsväsen företer för en pediatriker två väsentliga brister. Den ena är bristen på barnsjukhusplatser i allmänhet, den andra är bristen på vårdplatser speciellt för mässlings- och kikhostepatienter. Jag anser, att det är en skamfläck i det svenska sjukhusväsendet, att så fortfa-

rande skall vara fallet och att det skall få vara beroende på vederbörandes i någon landsända goda vilja, om ett barn med en ej sällan dödlig kikhost-pneumoni eller mässlingspneumoni över huvud taget skall få möjlighet till nödig vård. — Att våra epidemisjukhus på ett helt annat sätt än som sker skulle kunna utnyttjas, är också uppenbart.»

Jag hänvisar i övrigt till doktor Bergmans nyss omnämnda undersökning. Då den däri givna motiveringen synes mig övertygande, tillåter jag mig härmed hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t måtte låta upptaga till skyndsamt utredning frågan rörande de åtgärder, som äro erforderliga för att bättre trygga vårdbehovet vid kikhosta.

Stockholm den 19 januari 1938.

Gunnar Myrdal.